

Nu ved jeg julen kommer - Der så tomt og stille nu, gaderne er tomme en evig fred har lagt sig ned, de venter julens komme. - Det lille barn er lagt til ro, er mægtig spændt det kan du tro. - Nu er det snart omkring den tid, hvor julemanden kommer Og han har store gave med, og slik i sine lommer. - Et Jesus barn blev født den nat, nu ligger han som gips på vat. - Vi har så travlt, og glemmer rent, at tænke på hinanden Måske en dag vi hylder ham, ja selve "Julefanden". - Vi styrter ud, vi styrter hjem og glemmer helt det lille "klem" - For han har skabt det gaveræs de vise mænd ej kunne. Og siden da har ingen her, haft kraften til at (Sjunge) - Nu hviler selve natten sig, i morgen er den kun til dig. - Du glæder dig endnu engang, men husker ej den lille sang Et barn er født i Bethlehem, som synges med en fredfyldt klang. - Det er jo blot den store dag, omkring et træ med guld og flag. - Glade rundt om bordet, store vel som små. Men de som virkelig stadig tror, det er jo kun de få. - Jeg sidder i mit lille hus, og tænker lidt på sus og dus. - En tåre på den ene kind fortæller det, jeg vidste siden sommer Nu ved jeg i mit stille sind at julen atter kommer.

Østenvindens sidste sang !

Han sad der på bænken, som så mange gange før om formiddagen.

Egentlig så sad han der alene ! men det kunne andre ikke "se" – Han sad jo altid der, havde altid sidet der.

Ensom ? Nej da ! ville de svarer. Han og de andre sidder blot der ved molen, for at nyde en stille pilsner og sludrer om dagens begivenheder.

Sådan var de, det ville ingen lave om på. Det var flere år siden den sidste fladfisk var trukket over lønningen – Fiskeriet var dødt nu, det samme var ilden i deres sjæle.

De kunne grine og glemme. Fortælle de samme historier igen og igen, blot i en ny og bedre version. Drikke lidt – drømme lidt.

Han sad nu majestætisk alene tilbage, det var flere år siden hans hustru var død.

Han havde ofte siden forbandet sig, at han altid var så hårdkogt. De kunne have haft det så rart sammen i deres sidste år, nu var chancen forspildt.

Han var en stor mand, 100 kg – mindst. Flot og maskulin mindes han. Jo ! Han var en rigtig kvinde bedåre. Han griner lidt for sig selv, da han mindes– Men stivner. Tilgav hun ham mon nogen sinde ??

Hans hjerte galoperer og en lille tør tåre presser på.

Han tager en dyb indånding, og kan lugte den friske havlugt fra stranden.

Læner sig tilbage med lukkede øjne, nyder aromaen, og mindes igen de svundne tider. Det er altid så rart når østenvinden blæser mildt om foråret. Op langs kysten, dansende med alle disse dejlige minder. Lyden af bølgerne klukken mod molen, bringer minder om tiden på søen frem – Hårdt men frit.

Han var også fri nu, meget fri. Men det var ikke det samme – han savnede hende. Men tilgav hun ham ??

Et kort øjeblik syntes han at han kunne høre hende kalde – Det måtte en drøm, eller blot en klang, fra Østenvindens sang.

Det blev købmanden som fandt ham – Han sad der flot og majestætisk, tilbagelænet, med et lille smil på læben – Tilgav hun ham ??